

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Sak/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1023200406
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Berthotyová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1023200406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu: JUDr. Mariána Trenčana a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu: O. O., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Ruská federácia a Ukrajina, adresa posledného trvalého pobytu v krajine pôvodu: T. Y. X/XX, . W., Ruská federácia, adresa posledného prechodného pobytu v krajine pôvodu: T. V. XXX, mesto J., B. R., T., toho času: I. XX, XXX XX. O., zastúpený: Slovenská humanitná rada, so sídlom Budyšínska 1, 831 03 Bratislava, IČO: 17 316 014, proti žalovanému (sťažovateľovi): Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe vo veci azylu zo dňa 08. marca 2023 proti rozhodnutiu žalovaného ČAS: MU-PO-228-39/2022-Ž zo dňa 03. februára 2023, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8SaZ/3/2023- 53 zo dňa 29. mája 2023, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

odôvodnenie:

- I.
Konanie na správnom orgáne
1. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-PO-228-39/2022-Ž zo dňa 03.02.2023 vo výroku 1/ rozhodol o neudelení azylu podľa § 13 ods.1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoA“) a vo výroku 2/ rozhodol o poskytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13a a § 20 ods.4 ZoA, a to na dobu jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.
2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že žalobca dňa 15.7.2022 požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany z dôvodu obavy o svoj život, nakoľko ako vojak v zálohe by bol v prípade návratu do Ruska povolaný do armády, ako aj z dôvodu nesúhlasu so súčasným politickým režimom v Rusku. Uvedené dôvody vyhodnotil žalovaný ako nedôvodné, nakoľko podľa žalovaného z jeho výpovede je zrejmé, že jeho krajinou pôvodu v prípade posúdenia dôvodov jeho žiadosti je Ukrajina, nakoľko v konaní bolo objektívne preukázané, že je štátnym občanom tejto krajiny. Ochranu tejto krajiny využíval bez akýchkoľvek problémov až do februára 2022, kedy na Ukrajine vypukol ozbrojený konflikt. Samotný konflikt a nepriaznivá všeobecná situácia v krajine pôvodu nezakladá relevantný dôvod pre udelenie azylu, a to aj s poukazom na dokument UNHCR, podľa ktorého „osoby, ktoré sú donútené opustiť rodnú krajinu následkom medzinárodných alebo vnútroštátnych ozbrojených konfliktov, sa obvykle nepovažujú za utečencov, pokiaľ tento konflikt neprechádza priamo do perzekúcie v zmysle uvedeného dohovoru“.

3. Žalovaný aj s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža26/2014 zo dňa 23.9.2014 dospel k záveru, že v prípade žalobcu nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov uvedených v § 8 ZoA, a preto mu azyl neudelil.

4. Žalovaný v závere zhrnul, že vzhľadom na to, že žalobca nespĺnil podmienky ustanovené v § 8ZoA, azyl mu neudelil, zároveň mu však poskytol podľa § 13a ZoA doplnkovú ochranu na území Slovenskej republiky na dobu jedného roka.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Žalobca podal proti rozhodnutiu (výroku 1/ o neudelení azylu) na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci azylu podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“), z dôvodu uvedeného v § 191 ods. 1 písm. c) S. s. p. a z dôvodu uvedeného v § 191 ods. 1 písm. e) S. s. p. t. j. pre nesprávne právne posúdenie veci žalovaným a zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

6. Žalobca namietal najmä, že:

- žalovaný nesprávne právne posúdil vec tým, že za krajinu pôvodu žalobcu považoval iba Ukrajinu, hoci pojem krajina pôvodu sa vzťahuje na všetky štáty, ktorých je žalobca nositeľom štátneho občianstva a ku ktorým žiada o medzinárodnú ochranu. Žalovaný nesprávne právne posúdil osvedčenie o štátnom občianstve Ukrajiny, čím porušil ustanovenie § 19a ods. 1 písm. a) ZoA, neskúmal aktuálne právne predpisy Ukrajiny a spôsob, akým sa uplatňujú. Nevyhodnotil, že občianstvo Ukrajiny je de facto neúčinné a nespája sa s ním ochrana, akú štát normálne poskytuje. Ukrajina žiadateľovi odmieta vydať cestovný doklad Ukrajiny, z čoho sa môžeme domnievať, že žalobcu za svojho občana v dôsledku jeho predchádzajúcej alebo stále trvajúcej štátnej príslušnosti k Ruskej federácii nepovažuje, a to z dôvodu vojnovnej agresie Ruskej federácie voči Ukrajine,

- žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, nakoľko sa mu nepodarilo v azylovom konaní vylúčiť pochybnosti o tom, že príslušnosť žiadateľa o azyl k Ruskej federácii zanikla, preto sú jeho obavy vyplývajúce z tejto príslušnosti ku krajine pôvodu dôvodné a reálne riziko prenasledovania hrozí.

Žalobca má pochybnosti o existencii štátnej príslušnosti k Ukrajine. Jeho osvedčenie o štátnom občianstve Ukrajiny neznamena nadobudnutie občianstva de lege, najmä nie v situácii ozbrojeného konfliktu a s tým súvisiacich zmien právnych predpisov Ukrajiny. Naopak, je presvedčený, že jeho príslušnosť k Ruskej federácii nezanikla s ohľadom na politiku vojnového agresora. Žalobca je vojakom z povolania s vysokou dôstojníckou hodnosťou a Ruská federácia ho vedie v evidencii svojich ozbrojených síl. Takisto, vzhľadom na určitú príslušnosť k Ukrajine, je evidovaný v registri brancov Ukrajiny. Žalobca má opodstatnené obavy z prenasledovania v oboch krajinách svojho pôvodu. Vzhľadom na zjavne stále trvajúcu štátnu príslušnosť k Ruskej federácii sa vo vzťahu k Ukrajine obáva, že je a v budúcnosti vždy bude štátom a jeho orgánmi považovaný za špióna a nepriateľa štátu (prenasledovanie z dôvodu štátnej príslušnosti). V prípade návratu žalobcu na Ukrajinu a jeho mobilizácie Ukrajinou bude považovaný za vojnového zradcu v Ruskej federácii. Zároveň má obavy, že v prípade návratu do Ruskej federácie bude čeliť prenasledovaniu z dôvodu svojej národnosti a určitej príslušnosti k Ukrajine, ako aj z dôvodu zastávania určitých politických názorov, a to nesúhlasu s politikou Putina, ktorá má počiatok v anexii Krymu a následne vedením vojny na Ukrajine. S politickým nesúhlasom je úzko spätý nesúhlas s podrobením sa mobilizácii do vojny proti jeho rodnej krajine, proti vlastnému bratovi a rodičom, proti manželke svojho syna, v dôsledku ktorej by bol nútený páchať trestné činy proti ľudskosti. Za vyjadrenie svojho priameho nesúhlasu mu hrozí trestné stíhanie alebo trest za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase ozbrojeného konfliktu, čo v konečnom dôsledku aj tak znamená, že by z výkonu trestu priamo putoval na front. Po mobilizácii Ruskou federáciou sa stáva vojnovým zradcom Ukrajiny.

7. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom rozhodnutie vo výroku 1/, ktorým žalovaný neudelil azyl, podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona SSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

8. V dôvodoch rozhodnutia správny súd uviedol, že počas správneho konania bola spornou otázka existencia žalobcovho občianstva Ruskej federácie, ktorú nevylúčil ani žalovaný. Podľa správneho súdu nespochybniteľná je však skutočnosť, že žalobcovi nebolo zo strany štátnych orgánov Ruskej federácie doručené rozhodnutie o vzdaní sa štátneho občianstva, ani mu nebol odobratý cestovný pas, či ostatné doklady, čo žalobca uvádzal už počas správneho konania.

9. S poukazom na Dokument UNHCR, ktorý v ust. § 2 článok 1 A, uvádza: „V prípade, že osoba, ktorá má viac než jedno štátne občianstvo, znamená termín „krajina štátnej príslušnosti“ každú jednu krajinu, ktorej občianstvo má. (zdroj: <https://www.unhcr.org/media/handbook-procedures-and-criteria->

determining-refugee-status-under-1951-convention-and-1967) ako aj s odkazom na rozsudok NS SR sp. zn. 10SŽa/10/2015 zo dňa 25.03.2015, podľa ktorého „Špecifikom konania vo veci medzinárodnej ochrany je rovnako zásada, že pri splnení daných podmienok sa uplatňuje pravidlo „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu“ („benefit of doubt“)...“ správny súd považoval rozhodnutie žalovaného za predčasné, bez riadnych a preukázaných záverov o občianstve žalobcu, nakoľko v prípade dedukcie, ktorú si osvojil, mal za krajinu pôvodu žalobcu považovať Ukrajinu a súčasne aj Ruskú federáciu a jeho žiadosť o azyl posudzovať vo vzťahu k oboj krajinám.

10. Z uvedeného dôvodu správny súd napadnuté rozhodnutie podľa § 220 S. s. p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude jeho úlohou posúdiť žiadosť žalobcu o udelenie azylu vo vzťahu k Ukrajine a aj k Ruskej federácii a následne ju opätovne vyhodnotiť s tým, že nové rozhodnutie vo veci náležite odôvodní, tak aby spĺňalo požiadavky preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti, a to predovšetkým s uvedením, aké zákonné kritérium pre udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany žalobcovi skúmal a s akým výsledkom.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

11. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ (žalovaný) v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ najmä namietal, že:

- správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobca naďalej disponuje štátnym občianstvom Ruskej federácie. Sťažovateľ naďalej zastáva názor, že prípad žalobcu posudzoval správne, keď ustálil štátnu príslušnosť žalobcu ako ukrajinskú. Uviedol, že žalobca počas celého konania konzistentne tvrdil, že má štátnu príslušnosť Ukrajiny a štátnej príslušnosti Ruskej federácie sa vzdal. V roku 2019 požiadal na Ukrajine o udelenie trvalého pobytu, avšak podmienkou pre jeho udelenie bolo získanie štátneho občianstva Ukrajiny. Občianstvo Ukrajiny bolo žalobcovi udelené 14.12.2021 ako vyplýva z dokumentu, ktorý žalobca predložil do konania. Tento dokument bol overený aj veľvyslanectvom Ukrajiny v Slovenskej republike, ktoré potvrdilo, že uvedený doklad je oficiálnym potvrdením o registrácii osoby za štátneho občana Ukrajiny, ktoré vydáva príslušný orgán - Štátna migračná služba Ukrajiny. Na základe uvedeného sťažovateľ nemal žiadne pochybnosti o tom, že žalobca disponuje štátnym občianstvom Ukrajiny. Až do odchodu žalobcu z Ukrajiny, žalobca na jej území žil a podnikal, čo by bez legálneho pobytu nebolo možné. Štátnu príslušnosť žalobcu k Ukrajine nespochybnil ani správny súd v napadnutom rozsudku.

- sťažovateľ so žalobcom vykonal 3 pohovory, počas ktorých žalobca konzistentne tvrdil, že v súvislosti so vzdaním sa štátneho občianstva Ruskej federácie splnil všetky podmienky tak, ako boli formulované v zákone o občianstve a že štátne občianstvo Ukrajiny by neobdržal, keby sa nevzdal štátneho občianstva Ruskej federácie. Sťažovateľ sa zaoberal aj zákonom Ukrajiny o štátnom občianstve, keď vo vyjadrení k správnej žalobe odkázal na konkrétne články uvedeného zákona, ktoré hovoria o tom, že v prípade, že cudzinci majú povinnosť ustanovenú právnymi predpismi štátu predložiť doklad o ukončení občianstva iného štátu, avšak ho nemôžu získať z dôvodov nezávislých od ich vôle, predložia vyhlásenie o vzdaní sa cudzieho občianstva. Takáto situácia nastala aj v prípade žalobcu, ktorý síce nepredložil doklad o ukončení občianstva Ruskej federácie, ale „iba“ vyhlásenie o vzdaní sa cudzieho občianstva.

- sťažovateľ ustálil štátnu príslušnosť žalobcu len k Ukrajine. Takáto, resp. ešte prísnejšia je prax aj v iných štátoch EÚ,

- pri posudzovaní žiadosti žalobcu o udelenie azylu, v súvislosti s možným prenasledovaním jeho osoby, žalobca neuvádzal žiadne obavy, že by mu v prípade návratu na Ukrajinu mohlo hroziť prenasledovanie podľa § 8 ZoA. Práve naopak, žalobca opustil Ruskú federáciu a v roku 2018 sa opäť vrátil na Ukrajinu, pretože ako počas pohovoru uviedol, bol vnútorne presvedčený o tom, že k anexii Krymu (regiónu jeho bydliska) ruskou armádou došlo nezákonne a že jeho pravý domov nie je v Ruskej federácii, ale na Ukrajine. Z tohto dôvodu aj v roku 2019 požiadal na Ukrajine o trvalý pobyt. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že žalobca až do svojho odchodu z územia Ukrajiny požíval „ochranu“ na Ukrajine,

- sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok správneho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

B)

12. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ obhajuje správnosť ustálenia ukrajinskej štátnej príslušnosti žalobcu najmä tým, čo žalobca počas celého konania tvrdil o svojej príslušnosti ku krajine pôvodu, čo však nie je pravda. Žalobca zdôraznil, že pri vstupnom pohovore uviedol, že je ruskej štátnej príslušnosti. V priebehu konania fakty o svojej príslušnosti žiadnym

spôsobom nepozmeňoval, do konania len predložil dokument, ktorý žalovaný ustálil ako osvedčenie o štátnom občianstve Ukrajiny. Sťažovateľ prvýkrát v podanej kasačnej sťažnosti označil tento dokument ako potvrdenie o registrácii osoby za štátneho občana Ukrajiny. Na margo tvrdenia sťažovateľa, že dokument bol overený aj Veľvyslanectvom, dal žalobca do pozornosti, že Veľvyslanectvo Ukrajiny na Slovensku neskúmalo obsah dokumentu, jeho právne účinky, ale skúmalo iba jeho pravosť. Skúmanie obsahu tohto dokumentu z hľadiska jeho právnych účinkov je podľa žalobcu úlohou žalovaného. Žalobca dňa 14.12.2021 nadobudol dokument, tzv. dočasné osvedčenie o štátnom občianstve, a následne dňa 08.02.2022 požiadal na ruskom veľvyslanectve v Kyjeve o vzdanie sa občianstva Ruskej federácie. Dňa 24.02.2022, len niekoľko dní po tom, ako podal žalobca žiadosť o vzdanie sa občianstva Ruskej federácie, Ruská federácia napadla Ukrajinu. Ruské Veľvyslanectvo v Kyjeve okamžite opustilo Ukrajinu. K procesu „rozhodovania o uvoľnenie zo štátneho zväzku“ žalobcu nedošlo. Túto skutočnosť mal ozrejmiť sťažovateľ. Z informácií o krajine pôvodu, ktoré si sám obstaral do konania vyplýva, že Ruská federácia nevydáva cestovné pasy tým, ktorí majú byť mobilizovaní. Žalovaný mal preto skúmať, či Ruská federácia aktuálne prepúšťa zo štátneho zväzku profesionálnych vojakov. Ak Ruská federácia neumožnila žalobcu zo štátneho zväzku, je v rozpore so Zákonom Ukrajiny o štátnom občianstve Ukrajiny, aby žalobca disponoval aj iným štátnym občianstvom, ako občianstvom Ukrajiny, bez ohľadu na to, že prejavil vôľu vzdať sa občianstva Ruskej federácie. Podľa Zákona Ukrajiny o štátnom občianstve Ukrajiny je vylúčené, aby občan Ukrajiny disponoval aj iným štátnym občianstvom, ako občianstvom Ukrajiny. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší správny súd SR zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú.

IV.

Právny názor kasačného súdu

13. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

14. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. novembra 2023 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

V.

Vybrané ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

Podľa § 8 ZoA ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý:

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 2 písm. d/ ZoA na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

Podľa § 13 ZoA ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky podľa § 8 (písm. a) alebo nespĺňa podmienky podľa § 10 (písm. b).

VI.

Posúdenie námietok kasačným súdom

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu správneho súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa, podľa ktorých krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia nie sú dôvodné.

16. Primárnym dôvodom neudelenia azylu sťažovateľovi preskúmaným rozhodnutím bolo nespĺnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle ZoA. Žalovaný vyjadril v napadnutom rozhodnutí názor, že žalobca je štátnym občanom Ukrajiny. Ochranu tejto krajiny využíval bez akýchkoľvek

problémov až do februára 2022, kedy na Ukrajine vypukol ozbrojený konflikt. Samotný konflikt a nepriaznivá všeobecná situácia v krajine pôvodu nezakladá relevantný dôvod pre udelenie azylu a z dôvodu, že nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov uvedených v § 8 ZoA azyl mu neudelil.

17. Správny súd ako spornú otázku posúdil existencia žalobcovho občianstva Ruskej federácie, ktorú nevytlúčil ani žalovaný. Podľa správneho súdu nespochybniteľná je však skutočnosť, že žalobcovi nebolo zo strany štátnych orgánov Ruskej federácie doručené rozhodnutie o vzdaní sa štátneho občianstva, ani mu nebol odobratý cestovný pas, či ostatné doklady, čo žalobca uvádzal už počas správneho konania. Správny súd považoval rozhodnutie žalovaného za predčasné, bez riadnych a preukázaných záverov o občianstve žalobcu, nakoľko v prípade dedukcie, ktorú si osvojil, mal za krajinu pôvodu žalobcu považovať Ukrajinu, a súčasne aj Ruskú federáciu a jeho žiadosť o azyl posudzovať vo vzťahu k obom krajinám.

18. Žalovaný v kasačnej sťažnosti proti tomu názoru brojil, mal za to, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobca naďalej disponuje štátnym občianstvom Ruskej federácie, nakoľko zo strany Ruskej federácie k dnešnému dňu neobdržal žiadne vyrozumieanie týkajúce sa jeho štátneho občianstva Ruskej federácie. Žalovaný ustálil štátnu príslušnosť žalobcu len k Ukrajine, zaoberal sa aj zákonom Ukrajiny o štátnom občianstve, keď vo vyjadrení k správnej žalobe odkázal na konkrétne články uvedeného zákona, ktoré hovoria o tom, že v prípade, že cudzinci majú povinnosť ustanovenú právnymi predpismi štátu predložiť doklad o ukončení občianstva iného štátu, avšak ho nemôžu získať z dôvodov nezávislých od ich vôle, predložia vyhlásenie o vzdaní sa cudzieho občianstva. Takáto situácia nastala aj v prípade žalobcu, ktorý síce nepredložil doklad o ukončení občianstva Ruskej federácie, ale „iba“ vyhlásenie o vzdaní sa cudzieho občianstva.

19. Najvyšší správny súd SR považuje uvedené námietky sťažovateľa za nedôvodné.

20. Predovšetkým z rozhodnutia žalovaného nie je vôbec zrejmé na základe akých dôkazov ustálil, že žalobca je občanom Ukrajiny. Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 29.7.2022 (resp. 28.7.2022) zrejme ide o chybu v dátume, nakoľko sa nezhoduje dátum pohovoru uvedený v úvode dotazníka (29.7.2022) s dátumom uvedeným v závere o ukončení pohovoru (28.7.2022) vyplýva, že v časti identifikácie žiadateľa samotný žalovaný uvádza, že v priestoroch ZT Humenné bol vykonaný pohovor so žiadateľom o azyl alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany O. O., nar. XX.X.XXXX, štátnym občanom Ruskej federácie. Rovnako v osobných údajoch žiadateľa je uvedená ako terajšia štátna príslušnosť: Ruská federácia, národnosť ukrajinská. Dôvodom jeho žiadosti o udelenie azylu podľa dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 29.7.2022 (resp. 28.7.2022) bolo, že po prvé nesúhlasí s politikou Ruskej federácie, ktorú vedie proti Ukrajine. Za druhé, Rusko zabralo Krym, kde sa narodil a on s tým nesúhlasí. Za tretie Rusko vedie vojnu s jeho rodnou krajinou, vojny sa obáva, ako major vie čo je vojna, takže uteká pred vojnou. Za štvrté, keby sa vrátil do Ruska, hneď by ho zobrali do armády a on nechce bojovať proti Ukrajine, svojej krajine. Po piate chce žiť na Slovensku a chrániť Slovensko v prípade, že Rusko zaberie Ukrajinu a chcelo by pokračovať ďalej v obsadzovaní ďalších krajín.

21. Z rovnakých údajov, t. j., že žalobca je štátnym príslušníkom Ruskej federácie vychádzal žalovaný aj pri doplňujúcom pohovore zo dňa 22.11.2022 v ktorom žalobca uviedol, že v roku 2014 prišiel na Ukrajinu za účelom vybavenia si pobytu a občianstva na Ukrajine, žiadosť mu však neprijali lebo nespĺňal podmienku, že žil na Ukrajine po rozpade Sovietskeho zväzu. Až v roku 2017 bol prijatý zákon, ktorý tento štatút upravoval a keďže dané kritérium spĺňal, tak prišiel v roku 2018 na Ukrajinu vybaviť si pobyt a občianstvo. Podal si žiadosť a pol roka ho Migračný úrad preveroval a po pol roku dostal prechodný pobyt na 2 roky. Proces získania občianstva Ukrajiny bol zdĺhavý a podmienkou bolo vzdanie sa ruského občianstva, čo urobil 8.2.2022 na predpísanom tlačíve, ktoré zaslal na Veľvyslanectvo Ruskej federácie na Ukrajine. Tlačívo o vzdaní sa ruského občianstva predložil Migračnému úradu na Ukrajine, ktorý mu vydal osvedčenie o štátnom občianstve na základe tohto osvedčenia mu vydali občiansky preukaz a vodičský preukaz Ukrajiny a po vydaní dokumentu o osvedčení občianstva čakal na vydanie pasu, avšak v tej dobe prezident Ukrajiny vydal zákon, podľa ktorého už viac nebudú udeľovať občianstva ruským občanom. Z uvedeného dôvodu mu pas nebol vydaný. Dňa 10.2.2022 dostal obnovenie povolenia na pobyt od 12.2.2022 do 30.12.2022. Od tejto doby je registrovaný v evidencii brancov Ukrajiny, čo zistil na hranici, keď odchádzal na Slovensko. Ukrajinské povolenie na pobyt mu ukrajinskí policajti zobrali a hranice prešiel na ruský pas.

22. Z totožných údajov, t. j., že žalobca je štátnym príslušníkom Ruskej federácie vychádzal žalovaný aj pri doplňujúcom pohovore zo dňa 20.1.2023, v ktorom žalobca uviedol, že v roku 2018 prišiel na Ukrajinu a začal si vybavovať legalizáciu pobytu, aby tam mohol žiť. Podmienkou získania pobytu bolo získanie ukrajinského štátneho občianstva, ktoré mu však bolo zamietnuté, preto v máji 2021 opätovne požiadal o ukrajinské občianstvo, pričom jeho žiadosti bolo vyhovené, potom ako sa elektronicky vo februári 2022

vzdal ruského občianstva. Po vypuknutí vojny bol konzulát Ruskej federácie v Kyjeve zrušený a viac so zastupiteľským úradom nemal žiadny kontakt.

23. Pokiaľ teda žalovaný ustálil, že žalobca je občanom Ukrajiny, a vo vzťahu k tejto krajine posudzoval aj existenciu dôvodov pre udelenie azylu, je nutné podotknúť, že z rozhodnutia žalovaného nevyplýva, z akých dôkazov vychádzal ako ich vyhodnotil a na základe čoho ustálil, že žalobca je štátnym občanom Ukrajiny, a prečo sa azylovými dôvodmi aj vo vzťahu k Ruskej federácii nezaoberal, pretože žalovaný v rozhodnutí neobjasnil na základe akých úvah nepovažoval žalobcu za štátneho príslušníka Ruskej federácie. Z hľadiska preskúmateľnosti rozhodnutia musia byť takéto dôvody zrejme z rozhodnutia žalovaného a nie z vyjadrenia k žalobe, resp. z dôvodov kasačnej sťažnosti.

24. Žalobca v žalobe namietal, že zistenie skutkového stavu žalovaným je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, nakoľko žalovanému sa nepodarilo v azylovom konaní vylúčiť pochybnosti o tom, že príslušnosť žiadateľa o azyl k Ruskej federácii zanikla, preto sú jeho obavy vyplývajúce z tejto príslušnosti ku krajine pôvodu dôvodné a reálne riziko prenasledovania hrozí.

Žalobca mal tiež pochybnosti o existencii štátnej príslušnosti k Ukrajine. Jeho osvedčenie o štátnom občianstve Ukrajiny neznamená nadobudnutie občianstva de lege, najmä nie v situácii ozbrojeného konfliktu a s tým súvisiacich zmien právnych predpisov Ukrajiny. Naopak, je presvedčený, že jeho príslušnosť k Ruskej federácii nezaničila s ohľadom na politiku vojnového agresora. Žalobca je vojakom z povolania s vysokou dôstojníckou hodnosťou a Ruská federácia ho vedie v evidencii svojich ozbrojených síl. Správny súd rozhodnutie žalovaného zrušil pre nepreskúmateľnosť najmä vo vzťahu k ustáleniu spornej otázky o existencii žalobcovho občianstva Ruskej federácie, ktorú nevylúčil ani žalovaný.

25. Pokiaľ teda správny súd napadnuté rozhodnutie vo výroku o neudelení azylu podľa § 191 ods. 1 písm. d/ zákona S. s. p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, bolo možné s jeho záverom o nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť súhlasiť, pretože ani podľa Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného nespĺňalo požiadavky preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti, a to predovšetkým s poukazom na absentujúce dôvody pre ktoré žalovaný ustálil, že žalobca je štátnym občanom Ukrajiny a naopak vôbec sa prípadným zánikom štátneho občianstva žalobcu vo vzťahu k Ruskej federácii nezaoberal.

26. Z hľadiska požiadaviek na preskúmateľnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy dáva Najvyšší správny súd Slovenskej republiky do pozornosti ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky počínajúc rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. októbra 2005 sp. zn. 4So/226/04 (publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 04/2006 pod č. R33/2006), podľa ktorého: „Rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné a treba ho zrušiť aj vtedy, ak správny orgán svoje rozhodnutie neodôvodnil vôbec, hoci dôvody jeho rozhodnutia možno vyvodit' z obsahu administratívneho spisu. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, nepostačuje, lebo rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania,....“.

27. Nezrozumiteľnosťou sa podľa vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozumie nielen jazyková, ale aj logická nezrozumiteľnosť. Patria sem aj prípady, keď z rozhodnutia nie je zrejme, či a aké dôkazy boli vykonané, a ďalej prípady, keď dôkazy sú v zjavnom rozpore medzi výrokom a odôvodnením rozhodnutia. Nepreskúmateľnosť z „nedostatku dôvodov“ neznamená len absolútny nedostatok odôvodnenia, ale zahŕňa aj prípady, keď pre dané rozhodnutie nebol dostatok dôvodov.

28. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, zhodne s názorom správneho súdu, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. V napadnutom rozsudku i správny súd správne poukazuje na skutočnosť, že bez riadnych a preukázaných záverov o občianstve žalobcu možno považovať rozhodnutie žalovaného za predčasné.

29. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sa s takýmto názorom správneho súdu stotožňuje a dodáva, že nemožno považovať za prípustné, aby sa účastník konania dozvedel dôvody na základe ktorých správny orgán ustálil jeho štátnu príslušnosť ku krajine pôvodu až vo vyjadrení k žalobe, resp. v kasačnej sťažnosti. Žiadnu z námietok, vznesených žalovaným v kasačnej sťažnosti nemožno akceptovať, lebo nepostačuje, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal; rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre účastníka konania, najmä ak sa ním rozhoduje o žiadosti o azyl, v konaní v ktorom musí správny orgán ustáliť a odôvodniť vo vzťahu ku ktorej krajine posudzoval relevantnosť dôvodov pre udelenie azylu, najmä v situácii keď žiadateľ nevie preukázať svoj status k jednej z krajín, ktoré sú vo vojenskom ozbrojenom konflikte.

30. Námietka sťažovateľa týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom preto nemohla obstáť. K námietke sťažovateľa, že na rozdiel od správneho súdu správne ustálil, že žalobca disponuje štátnym občianstvom Ukrajiny, o čom nemal sťažovateľ žiadne pochybnosti, považuje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky za dôležité zdôrazniť, že sťažovateľ (žalovaný) v rozhodnutí

neponúkol žiadnu úvahu, ktorá by tento jeho úsudok potvrdila, podporila a neponúkol ani žiadnu úvahu o tom, že štátne občianstvo Ruskej federácie mu zaniklo. Takéto úvahy sťažovateľ ponúka až v kasačnej sťažnosti proti rozsudku správneho súdu.

31. Pokiaľ teda správny súd považoval rozhodnutie žalovaného za predčasné, bez riadnych a preukázaných záverov o občianstve žalobcu, Najvyšší správny súd Slovenskej republiky s jeho závermi súhlasí, pričom dodáva, že udelenie azylu v ustanovení § 8 ZoA sa viaže na splnenie podmienok žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov uvedených v písm. a) alebo ktorý je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd v písm. b) tohto ustanovenia.

32. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že Kritériá a postupy pri udeľovaní statusu utečenca/podľa Konvencie z r.1951 a podľa protokolu z r. 1967 o postavení utečencov (Úrad vysokého komisára OSN pre utečencov, Ženeva, január 1992) k pojmu „je mimo krajiny svojej štátnej príslušnosti“ v bode 87 uvádzajú, že v ďalšom kontexte „príslušnosť“ označuje „občianstvo“, zväzok medzi jednotlivcom a určitým štátom. Slová „nachádza“ sa mimo krajinu svojej príslušnosti sa vzťahujú k osobám, ktoré majú občianstvo, na rozdiel od osôb bez štátnej príslušnosti. Vo väčšine prípadov si utečenci zachovávajú príslušnosť krajiny svojho pôvodu.

33. Podľa bodu 88 Kritérií a postupov pri udeľovaní statusu utečenca (UNHCR) jednou z hlavných podmienok priznania štatútu utečenca je, aby žiadateľ, ktorý má občianstvo, sa nachádzal mimo štát, ktorého príslušnosť má. Z tohto pravidla neexistuje žiadna výnimka. Medzinárodná ochrana neprichádza vôbec do úvahy, pokiaľ sa osoba nachádza na území krajiny svojho pôvodu.

34. Podľa bodu 89 Kritérií a postupov pri udeľovaní statusu utečenca (UNHCR) ak žiadateľ tvrdí, že sa obáva perzekúcie v krajine svojej príslušnosti, je užitočné si overiť, či skutočne má občianstvo tejto krajiny. Môžu však existovať pochybnosti o tom, či osoba má občianstvo. Samotný žiadateľ to nie je schopný s istotou povedať alebo môže chybné tvrdiť, že má tú alebo onú štátnu príslušnosť alebo že je bez štátnej príslušnosti. Ak príslušnosť danej osoby nie je možné jasne stanoviť, jej žiadosť o priznanie štatútu utečenca musí byť posudzovaná rovnakým spôsobom ako prípad osôb bez štátnej príslušnosti, čo znamená, že je treba považovať za miesto štátnej príslušnosti osoby tú krajinu, v ktorom mala svoje trvalé bydlisko.

35. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 2 písm. k/ ZoA, z ktorého vyplýva, že na účely tohto zákona (ZoA) sa rozumie krajinou pôvodu štát alebo štáty, ktorých je cudzinec štátnym občanom, alebo v prípade osoby bez štátnej príslušnosti štát jej posledného bydliska.

36. Podľa Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v prípade žalobcu nebola bez pochybností doposiaľ ustálená štátna príslušnosť Ukrajiny a nebolo bez pochybností preukázané, že žalobca už nie je občanom Ruskej federácie. Žalobca pritom tvrdí, že v prípade návratu na Ukrajinu a jeho mobilizácie Ukrajinou bude považovaný za vojnového zradcu v Ruskej federácii. Zároveň má obavy, že v prípade návratu do Ruskej federácie bude čeliť prenasledovaniu z dôvodu svojej národnosti a určitej príslušnosti k Ukrajine, ako aj z dôvodu zastávania určitých politických názorov, a to nesúhlasu s politikou Putina, ktorá má počiatok v anexii Krymu a následne vedením vojny na Ukrajine.

37. V tejto súvislosti musí žalovaný doplniť dokazovanie o správy o Ukrajine a objasniť aj s poukazom na existenciu, resp. zmenu právnych predpisov Ukrajiny v situácii vojenského konfliktu na Ukrajine, ktorý začal 24. februára 2022 inváziou ozbrojených síl Ruskej federácie na Ukrajinu, a to najmä akým spôsobom možno získať štátne občianstvo Ukrajiny v prípade štátnych občanov Ruskej federácie. Rovnako tak žalovaný doplní správy o Ukrajine aj o Ruskej federácii o existencii právnej úpravy, ktorá pripúšťa alebo vylučuje možnosť dvojitého štátneho občianstva a či v prípade vzdania sa občianstva Ruskej federácie postačí vyplnenie a odoslanie formulára elektronickou poštou, resp. či podmienkou vzdania sa občianstva Ruskej federácie sú aj ďalšie kroky zo strany štátnych orgánov Ruskej federácie, akými sú odobratie pasu, resp. iných dokladov občana Ruskej federácie a aké má účinky vzdanie sa občianstva Ruskej federácie bez realizácie ďalších takýchto krokov, resp. akceptácie zo strany štátnych orgánov Ruskej federácie.

38. V prípade, že sa bez pochybností preukáže, že žalobca je štátnym príslušníkom Ukrajiny, žalovaný posúdi dôvody jeho žiadosti a vyhodnotí jeho obavy z prenasledovania vo vzťahu k Ukrajine. V prípade, že sa preukáže, že žalobca je naďalej občanom Ruskej federácie, žalovaný posúdi dôvody jeho žiadosti a vyhodnotí jeho obavy z prenasledovania vo vzťahu k Ruskej federácii. V prípade, že sa preukáže, že je žalobca je občanom Ukrajiny aj Ruskej federácie, žalovaný posúdi dôvody jeho žiadosti a vyhodnotí jeho obavy z prenasledovania vo vzťahu k Ukrajine aj k Ruskej federácii.

39. V prípade, ak príslušnosť žalobcu napriek vykonanému dokazovaniu nebude možné jasne stanoviť, jeho žiadosť o azyl v zmysle bodu 89 Kritérií a postupov pri udeľovaní statusu utečenca (UNHCR) a tiež v zmysle § 2 písm. k/ ZoA žalovaný posúdi rovnakým spôsobom ako prípad osôb bez štátnej príslušnosti,

čo znamená, že žalovaný posúdi dôvody jeho žiadosti a vyhodnotí jeho obavy z prenasledovania vo vzťahu ku krajine, v ktorej mal svoje trvalé bydlisko.

40. Možno teda uzavrieť, že žalovaný postupoval v rozpore s článkom 4 ods. 3 písm. a), b) a c) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (kvalifikačná smernica), ktorý od neho vyžaduje, aby pri posúdení žiadosti o medzinárodnú ochranu vykonal na individuálnom základe a zohľadnil všetky skutočnosti, pokiaľ sa týkajú krajiny pôvodu v čase prijatia rozhodnutia o žiadosti, vrátane zákonov a nariadení krajiny pôvodu a spôsobu, akým sú uplatňované, príslušných vyhlásení a dokumentácie predloženej žiadateľom vrátane informácií o tom, či žiadateľ bol alebo môže byť predmetom prenasledovania alebo vážneho bezprávia a či sa mohlo odôvodnene očakávať, že žiadateľ prijme ochranu inej krajiny, kde by mohol získať štátne občianstvo.

41. Pokiaľ žalovaný takto nepostupoval a nezohľadnil konkrétne postavenie a osobnú situáciu žiadateľa vo vzťahu ku krajine jeho pôvodu, ktorú ustálil bez náležitého objasnenia všetkých rozhodných skutočností, rozhodol nielen predčasne ako správne dôvodil správny súd, ale aj bez zohľadnenia kritérií ustanovených v článku 4 ods. 3 kvalifikačnej smernice, a preto správny súd dôvodne jeho rozhodnutie zrušil ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

40. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sa však nestotožňuje s názorom správneho súdu, že zásadu „benefit of doubt“, t. j. „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu možno uplatniť aj vo vzťahu k určeniu štátnej príslušnosti žiadateľa o azyl.

41. Uvedenú zásadu je možné podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uplatniť najmä pri posudzovaní vierohodnosti výpovede žiadateľa v azylovom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa uvedenou zásadou zaoberal v mnohých svojich rozhodnutiach, v ktorých zdôraznil, že posúdenie vierohodnosti žiadateľovej výpovede sa musí riadiť zásadou „benefit of doubt“, t. j. „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu“. V rozsudku sp. zn. 10SŽa/12/2016 z 29. júna 2016, Najvyšší súd SR uviedol: „Správny orgán vo veciach medzinárodnej ochrany nesie zodpovednosť za náležité zistenie reálií o krajine pôvodu. Špecifikom konania vo veci medzinárodnej ochrany je zásada, že pri splnení daných podmienok sa uplatňuje pravidlo „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu“ („benefit of doubt“). Ak sú dané skutočnosti, na základe ktorých možno predpokladať, že k porušeniu základných ľudských práv a slobôd žiadateľa o azyl došlo alebo mohlo by vzhľadom na postavenie žiadateľa v spoločnosti s prihliadnutím na jeho presvedčenie, názory, správanie, atď. dôjsť a správny orgán nemá dostatok dôkazov o tom, že to tak nebolo alebo nemohlo by v budúcnosti byť, potom tieto skutočnosti musí správny orgán v situácii dôkaznej núdze zohľadniť, a to v prospech žiadateľa o azyl.“

42. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že zásada „benefit of doubt“ sa uplatní na posúdenie dôveryhodnosti vierohodnosti výpovede žiadateľa v azylovom konaní vo vzťahu k dôvodom žiadosti o azyl vo vzťahu ku krajine pôvodu, o ktorej nie sú žiadne pochybnosti. V prípade, že sú pochybnosti o štátnej príslušnosti žiadateľa o azyl a ak príslušnosť žiadateľa o azyl napriek vykonanému dokazovaniu nebude možné jasne stanoviť, jeho žiadosť o azyl správny orgán posúdi rovnakým spôsobom ako prípad osôb bez štátnej príslušnosti, čo znamená, že žalovaný posúdi dôvody jeho žiadosti a vyhodnotí jeho obavy z prenasledovania vo vzťahu ku krajine, v ktorej mal svoje trvalé bydlisko (bližšie pozri bod 38 rozsudku).

43. Napriek tomu, že Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom správneho súdu o aplikácii zásady „benefit of doubt“ pri určení štátnej príslušnosti žiadateľa o azyl, dospel k záveru, že rozhodol vecne správne, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil pre jeho nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov. Námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku správneho súdu, a preto Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a podľa § 461 S.s.p. ju zamietol.

44. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcoví, ktorý v tomto konaní mal úspech, proti žalovanému (neúspešnému sťažovateľovi), podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

45. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Zásada „benefit of doubt“ sa uplatní na posúdenie dôveryhodnosti vierohodnosti výpovede žiadateľa v azylovom konaní vo vzťahu k dôvodom žiadosti o azyl vo vzťahu ku krajine pôvodu, o ktorej nie sú žiadne pochybnosti. V prípade, sú pochybnosti o štátnej príslušnosti žiadateľa o azyl a ak príslušnosť

žiadateľa o azyl napriek vykonanému dokazovaniu nebude možné jasne stanoviť, jeho žiadosť o azyl správny orgán posúdi rovnakým spôsobom ako prípad osôb bez štátnej príslušnosti, čo znamená, že žalovaný posúdi dôvody jeho žiadosti a vyhodnotí jeho obavy z prenasledovania vo vzťahu ku krajine, v ktorej mal svoje trvalé bydlisko.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.